LÁSKA Z OFSAJDU 5

FINAL

Marcy Jell

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NOMINOVANÁ NA ERO BEST 2023

FINAL

MARCY JELL

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 55. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Marcy Jell
Obálka a grafika © JPolc
Redakce: Emilly Ross
Korekce: Lucie Zubalíková a Tomáš Rejc, Nikola Tabáčková
Kontrola: Lucie Procházková, Monika Kurucová

Solisky:
IG @bunny_the_reader
IG @nicol_keithe_autor

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-38-8 (epub)
ISBN 978-80-53005-39-5 (mobi)
ISBN 978-80-53005-40-1 (PDF)

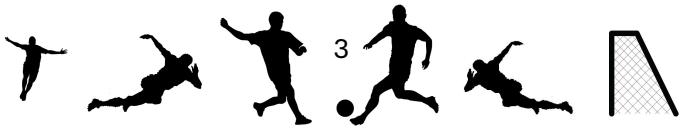

Věnování

Celou sérii Láska z Ofsajdu věnuji svému dědovi. Byl jsi nejlepší fotbalista, trenér a člověk. Mrzí mě, že jsi nestihl poznat svého vnuka. Věř mi, křičel bys na něj za klandrem stejně, jako to teď dělávám já s tátou. Uvidíme se tam nahoře a užijeme si poslední match všichni tři spolu. Posílám ti velkou pusu.

Marcy Jell

Anotace

Prošla jsem si peklem a vyšla z něj živá. Jizvy na těle i na duši jsem skrývala tak bravurně, že si o mně všichni mysleli, že jsem mrcha. Jenže to byla jen maska, abych se dokázala každé nové ráno nadechnout. Mým světem byly mé děti, ale taky se staly mojí achillovou patou. A on to věděl…

Pak se mi do života připletl Marcus. Světlo, které mi dávalo novou naději. Viděl mě takovou, jakou jsem bývala před tím vším.

Zasloužím si po všech svým hrách a intrikách normální život nebo mě můj stín stáhne zpátky do temnoty?

Markus ve mně vidí víc, ostatní nic.
Jmenuji se Carin a toto je můj příběh…

Believe Achieve

REASON
GIADA BRINCE

EL SENOR DE LA NOCHE
DON OMAR

POBRE DIABLA
DON OMAR

SEXY ROBOTICA
DON OMAR

YO VOY (FEAT DADDY YANKEE)
ZION A LENNOX

LOCO CONTIGO (FEAT J.BAL)
DH SNAKE, J BALVIN, TYGA

LA GOZADERA (FEAT MARC)
GENTE DE ZONA, MARC ANHONY

ALGO CONTIGO
GENTE DE ZONA

Playlist

Kapitola 1.

Carina

Dívala jsem se na své ruce, které jsem si před chvílí opařila pod vřelou vodou v koupelně.

Nebyla jsem to já, tohle jsem, ksakru, nebyla já.

Ruce se mi klepaly jako stařeně a stejně tak jsem si i připadala. Stará, zbytečná a všem na obtíž.

Přišla jsem o všechno jen kvůli sobě. Vlastním chybám.

Když jsem Nicolasovi podepsala rozvodové papíry, zavřel za mnou nejen dveře, ale i všechny možné cesty.

Tak, jak jsem žila, jsem už prostě nemohla dál existovat.

Znovu jsem se zadívala na barvu v misce, která mě měla změnit alespoň z venku. Nechtěla jsem vypadat jako Phoebe.

Ona měla všechno to, o co já jsem díky svým intrikám přišla.

Nasadila jsem si rukavice, a přitom neustále sledovala svou smějící se fotku z promo akce na Ibize.

Nabrala jsem si do rukou po chemii čpící směs a nanesla ji na své blond vlasy.

Neměla jsem odvahu se na sebe podívat do zrcadla, bála jsem se šoku, který na mě čekal, a proto jsem přes něj pro všechny případy přehodila ručník.

„Slečno Carin," ozval se za dveřmi hlas chůvy, až jsem leknutím nadskočila.

„Co je" hukla jsem na ni.

„Mám Thiagovi připravit příkrm?" zeptala se mě.

„Snad víte, co máte dělat, nebo vás platím pro naši nevědomost a lenost?" vyjela jsem na ni.

„Ne, slečno," odpověděla mi a pak se její kroky vzdalovaly.

Měla jsem rozehraných tolik her, že jsem se už ztrácela i v realitě. Nechtěla jsem na ni být zlá.

Jenže starého psa novým kouskům nenaučíš…

Umyla jsem si hlavu a zrcadlo měla stále zakryté. Fén prohřál moje kořínky a já o chvilku později projela svoje, teď už tmavé vlasy.

Sundala jsem ručník a zvedla pohled k ženě, která se na mě dívala. Byla jsem to já, jen trochu jiná.

Měla jsem si připadat uvolněně, ale prožívala jsem opačné pocity.

Nevěřila jsem ani svému vlastnímu odrazu.

Projela jsem si rukama vlasy a povzdechla si. Další z mnoha dnů přede mnou.

Ta nekončící pouť bez mého syna. Tiago nemohl vynahradit toho blonďatého ďáblíka, který vždy s úsměvem běhal po domě.

Milovala jsem své dva syny víc než cokoliv na světě. Za tu jednu chybu, kterou jsem udělala, jsem zaplatila víc, než si mnozí myslí.

Přejela jsem si prstem po nepatrných jizvách na zápěstí a zavřela oči.

Vynořila se mi vzpomínka na dobu před rokem.

Když jsem podepsala Nicolasovi to, že si může vzít Luccu, sama v sobě jsem křičela a trhala se na kusy. Odvezl si ho a já v tu chvíli zavolala Ellen. Chůva, jenž se starala o Thiaga, byla skvělá, měla jsem jí moc ráda. Jenže já své city dávala najevo tak málo.

Ten den jsem se zavřela v koupelně…

Možná, že kdyby se tenkrát Ella nedostala dovnitř, mohlo být všechno úplně jinak.

Jo, mohla jsem ležet pod hlínou, ucedil vztekle můj vnitřní hlas.

Moje pěst vystřelila a bez rozmyslu dopadla na zrcadlo, které se rozsypalo na milion kousků. Nevnímala jsem bolest v zápěstí, dokonce ani krev, která mi tekla z kloubů.

Když se mi rozehrál telefon, otřela jsem si slzy a vytáhla ho ze zadní kapsy kraťasů. Na displeji svítilo Nicolasovo jméno.

Zmateně jsem přijala hovor.

„Ahoj," zašeptala jsem.

„Carin? Jsi tam?" zeptal se mě.

Odkašlala jsem si a narovnala se v zádech, nastavila jsem tak svůj typický postoj, když jsem byla nervózní.

„Jsem tu, co potřebuješ?“ přidala jsem trochu na intenzitě, aby byl můj hlas silný a sebejistý.

„Příjemná jako vždy,“ utrousil Nicolas. „Nicméně k věci. Lucca má za týden narozeniny.“

„Já to vím, Nicolasi, jsem jeho máma,“ zamračila jsem se.

„Že neuhodneš, co si přeje?“

„Ne,“ odpověděla jsem stroze.

„Chtěl by na oslavě svou mámu.“

Zalapala jsem po dechu a rukou si zakryla překvapením ústa.

„Jo, chce tě na své oslavě…“ řekl pro jistotu.

„A co na to Phoebe?“

„Je s tím smířená.“

„A proč mě teda nepozvala na tu oslavu minulej rok?“

„Buď ráda, že Luccovi splní přání tenhle rok,“ zamumlal. „Takže dorazíš?“

„Samozřejmě, že dorazím, nenechám si ujít možnost být se svým synem na jeho narozeniny,“ ucedila jsem naštvaně.

„Fajn, oslava je v sobotu,“ informoval mě a bez rozloučení zavěsil.

Usmála jsem se a otevřela dveře. V ruce jsem stále svírala telefon, když jsem narazila do Garettova pevného těla.

Zvedla jsem k němu své oči a uviděla v nich šok spojený s opovržením.

Kapitola 2.

Marcus

Ležel jsem na terase Leova domu a hlavou se mi honily vzpomínky na Čečnu. Vzpomínal jsem i na tu poslední chvíli, kdy to všechno skončilo.

Zavřel jsem oči a radši se v myšlenkách vrátil do reality. Vedle mě na lehátku přistálo Leovo tělo a já se po něm otočil.

„Dnes je ta oslava, brácho, už jsi něco koupil?“ ušklíbl se na mě.

„Ne, skočím pak do krámu,“ zavrtěl jsem hlavou a znovu zavřel oči.

„Nechceš mi říct skutečnej důvod, proč jsi tady a co má znamenat to tetování na prsu? Ani mně jsi to neřekl.“

„Nechci o tom mluvit,“ odpověděl jsem mu po pravdě a doufal, že takhle téma uzavřu.

„Brácho, zmizel jsi mi ze života na pět let. Nic jsem o tobě nevěděl, nevěděl jsem, ksakru, kde jsi a jestli jsi na živu, a pak jednou zvednu telefon a ty na mě vychrlíš, že přijedeš.“

Slyšel jsem v jeho hlase ublížení, ale nemohl jsem mu říct celou pravdu. Prostě ne.

„Řekl bych, že bych si zasloužil vysvětlení, alespoň malou část,“ promluvil po delší chvíli tíživého ticha.

„Leo, vím, že to není lehký, ale věř mi, že přijde chvíle, kdy ti řeknu, co se stalo. Teď mě do toho nenuť. Prostě ještě nemůžu. V Čečně se spoustu věcí posralo a já ještě nejsem připravenej o tom s někým mluvit.“

„Fajn,“ přikývl. „Jen chci, abys věděl, že jsem tady pro tebe.“

Usmál jsem se na něj a opět položil hlavu na vršek lehátka.

„Dáš si pivo?“ zeptal se mě po chvíli.

„Jo,“ odpověděl jsem mu a vydal se s ním do domu.

„Hej, pánové,“ zavolala na nás Emilia.

„Za dvě hodiny máme být u Phoebe,“ informovala nás.

„Nemělo to být až od šesti?“ zeptal se jí Leo a podal mi flašku.

„Posunula to," pokrčila Emilia rameny.

„Dobře," přikývl Leo. Postavil jsem na linku svou flašku s pivem a vydal se do svého provizorního pokoje.

„Kam jdeš?" zavolal za mnou brácha.

„Jdu koupit něco tomu fotbalovýmu prckovi," křikl jsem na něj.

„Luccovi?" zasmál se.

„Když tam pro něj budou mít nějaké mini kopačky, tak možná," ušklíbl jsem se a zabouchl dveře.

Opřel jsem se o dveře a před očima mi opět proběhl malý záblesk na usmívající se Grace. Zatřásl jsem hlavou, abych vzpomínku na ni dostal z hlavy. Vydal jsem se ke skříni a natáhl na sebe oblečení. V chodbě jsem popadl klíče od bráchova auta a vydal se nakupovat.

Kapitola 3.

Carina

Zastavila jsem svým autem na parkovišti před velkým obchodním centrem. Potřebovala jsem nejen nakoupit, ale i sehnat dárek pro svého syna.

Vběhla jsem do hračkárny a nasadila svou obvyklou neprůstřelnou masku.

„Dobrý den, můžu vám nějak pomoci?“ usmála se na mě mladá prodavačka.

„Nepotřebuju vaši pomoc,“ zasyčela jsem na ni a vydala se k regálu s fotbalovou tématikou. Věděla jsem, jak Lucca zbožňuje fotbal a jako vzor má svého tátu. I když tomu tak vždycky nebylo a on musel dozrát, aby ho fotbal začal bavit.

Nicolas málem vyskočil radostí z kůže, když se Luccovi povedlo dát branku. Rozhodl se, že ho zapojí do kolotoče fotbalové mánie a připravoval ho na přijímačky do přípravky Barcy.

Se skloněnou hlavou jsem procházela regál po regálu a hledala něco, co by můj syn ještě neměl.

Ten náraz přišel nečekaně a byl velice bolestivý. Sedla jsem si z toho na zadek a nechápavě se podívala na svá prsa, po kterých stékala rozbitá vajíčka.

Znechuceně jsem si po nich přejela prsty, a pak střelila očima nahoru. Nade mnou se tyčil muž, blonďák, přes dvacet pět měl určitě, velice pohledný a od pohledu i velice nebezpečný.

Cítila jsem z něj opovržení a jeho úšklebek na tváři značil, že se výborně baví. Vousy s bradkou, za kterou se dalo při sexu skvěle tahat…

Zavrtěla jsem hlavou a v duchu si za své myšlenky vynadala.

„Nemůžeš dávat pozor, nemehlo jedno,“ vylítla jsem a stoupla si. „Víš, kolik to tílko stálo?“

„Sorry, kotě, to jsem nechtěl. I když teď vypadáš míň jako striptérka, předtím jsem se tě chtěl zeptat, jestli jsi nezabloudila,“ prohodil něco jako omluvu s urážkou a dál se díval do regálu.

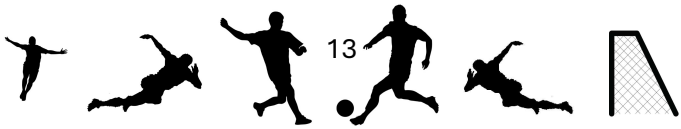

„Neskutečný, jakým idiotům dovolují sem přijet na dovolenou," nadávala jsem dál.

Popadla jsem jednoho z plyšáků a začala si s ním otírat vajíčka, která mi stékala už i za podprsenku.

„Promiň, ale co že jsi to řekla?" šlehl po mně pohledem.

„Říkala jsem, že mám u tebe nový tílko a podprsenku," ucedila jsem.

„V tom případě, já mám u tebe nový vajíčka," pronesl a zadíval se mi do očí.

Když se narovnal, převyšoval mě o hlavu. Sjela jsem jeho široká ramena a úzké boky, díky kterým jsem pomalu zapomněla i na to, co mi způsobil.

Měl tělo samotného boha.

Modrýma očima si mě prohlížel jako orel svou kořist.

„Vajíčka?" odfrkla jsem si.

„Víš, jak jsou drahý?" promluvil tak, že se snažil napodobit můj hlas.

„Idiote," zašeptala jsem.

„Slyšel jsem to," zavrčel.

„Hmm, to je dobře, přesně o to mi šlo," odpálkovala jsem ho okamžitě.

„Jsi drzá na to, jak jsi malá."

„Já nejsem malá!" křikla jsem na něj naštvaně.

„Máš pravdu a já jsem asi slepej, že?"

„Jsi," přikývla jsem a sáhla po plyšovým maskotu Barcelony ve stejnou chvíli jako on.

„Jsi čára… fakt! Jen jsi z tý délky vůbec nic nepobrala. A pusť toho šaška, já jsem ho držel první," šlehl po mně výhružným pohledem, kterého jsem se ale samozřejmě nezalekla.

„Tak na to rychle zapomeň. Držela jsem ho první já," hádala jsem se s ním a začala hračku stahovat k sobě.

On ji okamžitě k sobě tahal taky.

„Proboha!“ zařval. „Není to jedno? Tak si ho prostě vezmeme oba. Je jich tu plno,“ ukázal druhou rukou na regál, kde se povalovalo dalších asi třicet stejných plyšáků, o kterého jsme se přetahovali.

Došla mi slova. Něco takového se mi stalo poprvé.

Přikývla jsem a vytrhla mu maskota Barci z ruky, i když jsem uznala, že má pravdu. Jen moje ego nějak zaprotestovalo a tu, o kterou jsme se prali, jsem prostě potřebovala dostat já.

„Jako malá,“ zavrtěl hlavou a natáhl se pro druhého.

„Mimochodem, to tílko a podprsenku… Zajdi si do YSL, jinde nenakupuju. Velikost S bude naprosto vyhovující. Podprsenka sedmdesát pět C. Pak mi to pošli do agentury Dioru,“ mrkla jsem na něj a vydala se i se svým úlovkem k pokladně.

Během své propracované chůze jsem se ještě otočila a usmála se na něj co nejzlomyslněji.

On po mně šlehl pro změnu takovým pohledem, který ze mě málem serval sukni, kterou jsem měla na sobě.

Kapitola 4.

Marcus

Dojel jsem domů a odhodil na linku maskota Barcy.

„To jsi koupil Luccovi?“ zeptala se Emilia.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „S tím ode dneška budu spát.“

„Vtipálku,“ ušklíbla se

„Potkal jsem tam holku, v životě jsem nic takovýho neviděl,“ zavrtěl jsem hlavou při vzpomínce na ženskou, který se se mnou prala o pitomýho plyšáka.

„V životě jsi neviděl holku? Koupil jsi ty vajíčka?“ zeptala se mě a dívala se mi po rukách, ve kterých jsem samozřejmě nic nedržel.

„V životě jsem neviděl holku jako ona. A ty vajíčka si z ní můžeš jít olízat, teda kdybych věděl, kde bydlí,“ odpověděl jsem jí a svlékl si tričko.

„Jak jako?“ vykulila na mě oči.

„Normálně, narazili jsme do sebe a ty vajíčka mi vylítly z ruky, vysypaly se na ni a rozbily se.“

„No, tak to musela mít radost.“

„Co je tu tak zábavnýho?“ zeptal se Leo, když se vrátil z bazénu.

„Marcus našel novej způsob, jak sbalit holku,“ smála se Emilia přihlouple.

„Jaj,“ zavrčel jsem. „Budu u sebe v pokoji,“ prohodil jsem a zamířil ke schodišti.

„Za chvilku odjíždíme,“ zavolal za mnou Leo. Přikývl jsem, došel do svého pokoje a padl obličejem do polštáře.

„Strejdo?“ Začal mi skákat synovec okolo hlavy.

„Jo?“ podíval jsem se na něj.

„Maminka říká, abys hýbnul s tím svým zadkem a dostal se do kuchyně. Budeme odjíždět.“

Pohladil jsem ho po vlasech a zvedl se z postele.

„Řekni jí, že už jdu.“

Oblékl jsem si džíny a s tričkem v ruce se vydal do kuchyně.

„Bože, to ještě nejsi?“ prohodil Leo s očima na vrch hlavy.

„To oslovení *Bože* se mi líbí,“ mrkl jsem na něj a natáhl si bílé tričko. „Ale něco ti řeknu: Bůh neexistuje. Kdyby existoval, nedovolil by tolik sraček, kolik jsem viděl páchat na nevinných ženách a dětech.“

„Sakra, brácho, nikdy jsem nechápal, proč jsi chtěl jít do války. Teď to nechápu ještě víc,“ zavrtěl Leo hlavou.

„Fajn, tuhle debatu bych vedla nad flaškou kvalitního vína. Ne, když už jsme měli bejt dávno na oslavě,“ poplácala nás Emilia po ramenou a vydala se chodbou ven z domu.

Zastavili jsme před Nicolasovým domem a mně pořád vrtalo hlavou, proč si tyhle lidi pořizují tak obrovské domy a drahá auta.

Na jednu stranu jsem to chápal, měl jsem dost peněz z misí, plus to, co jsme s bráchou zdědili po rodičích. Taky jsem měl v plánu nějaký dům blízko u pláže. V žádném případě ale ne takové monstrózní stavby, co měli všichni.

Vystoupil jsem z auta a z kapsy vyklepal krabičku cigaret. Stihl jsem si zapálit, než se otevřely dveře od domu a v nich na nás mávala Phoebe.

„Marcusi, víš, že ani v tomhle domě se nekouří?“ zasmála se, ale věděl jsem, že o vtip nešlo.

„Proto kouřím před ním, ne v něm,“ odpověděl jsem jí pobaveně.

Párkrát jsem potáhl a cigaretu zašlápl botou. Vydal jsem se za nimi do domu a těšil se, až tohle skončí a já se budu moci vrátit domů, napustit si vanu a dát si k tomu sklenku whisky.

Kapitola 5.

Carina

Dohodla jsem se s Elle na hlídání Thiaga. Nevěděla jsem, kdy se Garett vrátí domů a samozřejmě jsem šla už pozdě.

Zadívala jsem se na svůj odraz v zrcadle na chodbě a uhladila si oblečení.

Nemůžu se dočkat, až ho po tak dlouhé době obejmu. Bude to zatraceně úžasná chvíle.

Zajela jsem si prsty do vlasů a načechrala svoje vlny, které byly stejně dokonalé, jako když jsem je měla blond.

„Elle, tak já jedu," zavolala jsem na ni a vyběhla ze dveří, aniž bych čekala na její odpověď.

Naskočila jsem do svého džípu a vyjela k domu, který jsem tak dobře znala.

Zastavila jsem na příjezdové cestě, která mi byla tak známá. V tu chvíli zatarasená několika auty. Když jsem zaklepala na dveře, doufala jsem, že mi otevře někdo, kdo mě rád uvidí, ale věděla jsem, že tam nikdo takový určitě nebude.

„No ne, jsi nějaká jiná," ušklíbla se na mě Rafaela.

„Ahoj, Raf," usmála jsem se na ni.

„Pojď dál," kývla směrem do domu.

„Dík," ušklíbla jsem se a vstoupila do Nicolasova domu, jako kdybych to dělala poprvé.

„Ale, ale, podívejme se, kdo skutečně přišel. Skoro bych tě nepoznala. Myslela jsem, že se na svého syna vykašleš tak jako vždy," ucedila Phoebe, když jsem procházela přes kuchyň na terasu.

„Taky tě ráda vidím, Phoebe, aby mezi námi bylo jasno, jsem tu jen kvůli Luccovi. Díky, že jsi mě pozvala, ale byla bych ti vděčná, kdyby sis tyhle poznámky nechala od cesty," řekla jsem jí možná co nejpřívětivěji.

Takže vlastně vůbec.

„No uvidíme, jak dlouho zvládneš hrát roli jeho vzorné matky. Možná dokud tě to opět neomrzí,“ sypala na mě dál jedovaté poznámky.

„Víš co, ty mrch–“ otočila jsem se na ni, ale přerušil mě Nicův hlas: „To stačí,“ zasyčel na nás.

„Ahoj,“ kývla jsem na něj.

„Ahoj,“ oplatil mi.

„Dárky jsou támhle, můžeš to dát na hromadu.“

Přikývla jsem a odložila barcelonského maskota na pyramidu dárků. Zaslechla jsem za sebou, jak něco říká Phoebe, ale nevnímala jsem je.

Když jsem vstoupila na terasu, všichni umlkli. Zastavila jsem se v polovině kroku. Ne proto, že na mě všichni civěli, na to jsem byla zvyklá.

Zarazilo mě, že u stolu sedí ten chlapík, který mi zničil tílko i podprsenku a ještě měl tu drzost se se mnou prát o hračku.

„Páni, Carin, málem bych tě nepoznal. Nejsi to ty,“ usmál se na mě Danny.

„Dík,“ odpověděla jsem mu a nespouštěla oči z toho muže.

On se vtlačil víc do sedačky a nasadil ironický úsměv, při kterém stále míchal svou kávu.

„Ale, ale,“ zahalekal, až se po něm Leo otočil. „Koho pak to tu máme? Škoda, že jsem si nechal doma zásobu vajíček.“

Emilia vyprskla smíchy a otočila se na něj. Protočila jsem oči a usedla ke stolu přesně vedle Christiana. Na jeho rameni vysela mladá holka, nemohlo jí být víc jak dvaadvacet.

„Čau,“ usmála jsem se na něj a střelila po té neznámé holce pohledem.

„Ahoj, Carin,“ usmál se na mě. Konečně nějaký spojenec.

„Jak je Thiagovi?“ zeptala se mě Isabela.

„Je mu fajn,“ přikývla jsem.

Nevěřila jsem jejímu zájmu, zrovna od Isabeli jsem milost nečekala. Spíš jsem očekávala útok, který měl určitě zanedlouho přijít.

„Kde je Lucca?“ zeptala jsem se Nicolase, který právě přišel.

„Za chvilku přijdou, jsou v pokoji s Aidou," odpověděl mi a otočil na grilu žebra.

Přejela jsem všechny pohledem. Zarazila mě namodralá zář Marcusových očí. Přivřela jsem ty svoje a měřila si ho pohledem.

„Vy dva jste vlastně ještě nebyli představení," vyhrkl Leo. „Tohle je můj brácha Marcus. Marcusi, to je Nicolasova bývalá přítelkyně Carin."

Kývl na mě hlavou a já se na něj ušklíbla.

„Oni se znají, že Carin," zasmála se Emilia.

„Já ho neznám, jen vím, že mi dluží tílko a podprsenku," ucedila jsem a napila se vody, která stála přede mnou.

„Dlužíš mi moje vejce," odpověděl mi.

Celý stůl vybuchl smíchy. Když mi došlo, jaké slovní spojení z toho vzniklo, zamračila jsem se na něj ještě víc. Oplatil mi stejně.

Phoebe prošla prosklenými dveřmi a za ní vyběhl Lucca a Selena. Zvedla jsem se ze židle a zavolala na něj. Když mě zahlédl, usmál se a s roztaženýma rukama mi skočil okolo krku.

„Ahoj zlatíčko," zašeptala jsem mu do vlasů a zavřela oči.

„Mami, chyběla jsi mi," odpověděl mi.

„Ty mně taky, domluvím se s tátou a až budu mít volněji, vyrazíme spolu někam na pár dní."

„To bude bomba," vyhrkl. Políbila jsem ho na čelo. „Všechno nejlepší, chlapečku můj, dárek máš tam na tý hromadě."

„Super," zaradoval se. „Půjdu si zakopat, přijdou kluci ze školy."

„Výborně," souhlasila jsem a postavila ho na nohy.

Usedla jsem zpět ke stolu a narazila na Marcusův zvláštní pohled. Zavrtěla jsem hlavou a snažila se pochytit, o čem se všichni baví.

Schylovalo se k večeru, když se Marcusovi narážky dostávaly na novou úroveň.

„Takže ty děláš modelku?" řekl a podíval se na mě.

Přikývla jsem, ale v hlavě už jsem si připravovala odpověď na další útočnou otázku.

„Nevěděl jsem, že modelky můžou bejt takhle malý. Máš vyloženě slepičí velikost.“

„A ty máš zelenej mozek,“ odsekla jsem mu.

Christian vedle mě hýkl smíchy a já se po něm nechápavě otočila. Zvedl na Marcuse ruce v obraném gestu a vtiskl Arianě polibek do vlasů. Vážně jsem nečekala, že zrovna on se usadí. Ještě víc mě překvapilo, že se ti dva budou brát.

Když jsem se dozvěděla, že je Ariana těhotná, málem mě to položilo.

„Nevíš, o čem mluvíš,“ zaskřípal Marcus zuby a přivřel naštvaně oči.

„To nevím,“ přikývla jsem. „Ale vsadím se, že když řeknu vztyk vojáku, pohov, rozchod, tak přesně to uděláš,“ ušklíbla jsem se na něj.

Jeho pohled vyloženě pálil.

„A co kdybys se mnou šla do pokoje a zkusila, jestli tě poslechnu?“ zeptal se mě. „Na to nemáš, že ne?“

„Hej, nechte toho,“ ozvala se Emilia.

„Tak ty myslíš, že na to nemám?“ zasmála jsem se. „Jsi jen křupan, co sem přijel na dovolenou a tváříš se jako mistr světa. Přitom jen chodíš, střídáš holky a popíjíš u toho mojito.“

Myslela jsem, že bude dál klidně sedět, ale když se prudce zvedl ze židle, dech se mi v hrdle zasekl. Leo mu položil ruku na paži a snažil se ho zastavit, Marcus se mu ale vytrhl a obešel stůl, aby se dostal ke mně. Odsunula jsem židli a postavila se.

Už nikdy se nenechám zastrašovat žádným chlapem! Ať je jeho postavení jakýkoliv.

„To odvoláš,“ křikl mi z blízka do obličeje.

„Ne. Nikdy neberu svoje slova zpět,“ zavrtěla jsem protestně hlavou.

„Přesně tuhle odpověď jsem čekal.“

Než jsem se rozkoukala, sklonil se, přehodil si mě přes rameno a mířil se mnou k bazénu.

„Okamžitě mě dej dolů,“ pištěla jsem.

Když jsem střelila pohledem ke stolu, všichni se náramně bavili.

Tak od nich se pomoci nedočkám, prolítlo mi hlavou.

„Jestli mě tam hodíš, budeš mít na seznamu další věci ke koupi v mojí velikosti.“

„Nestraš, do dětského nakupovat nechodím,“ odpověděl mi.

„Hajzle!“ zasyčela jsem, ale to ho jen pobavilo.

„Máš to spočítaný. Za ty slova, co jsi mi dneska řekla v obchodě, plus, když k tomu přičtu ty, který jsi použila u stolu a teď,“ zasmál se. „Možná, když poprosíš, tak si to rozmyslím.“

„A vykouřit bys nechtěl?“ štěkla jsem ironicky.

„To je nabídka?“

„Leda až budu mít fousatý děti,“ ušklíbla jsem se.

Myslela jsem si, že si to na poslední chvíli rozmyslí. Bohužel pro mě, když jsem padala, viděla jsem ho, jak stojí na kraji bazénu a zasunuje si s úsměvem ruce do kapes. Pak se nade mnou hladina vody zavřela.

Kapitola 6.

Marcus

Otočil jsem se a jen slyšel, jak se namáhavě vyhoupla na kraj bazénu. Vůbec mě její situace netrápila.

Když mě předběhla a zapřela se rukama o mou hruď, dost mě tím překvapila.

Najednou jsem ztratil pevnou půdu pod nohama a stihl jen zařvat.

Její výpad jsem nečekal, kdyby ano, nikdy by mě tak snadno nedostala. Prostě jsem takovou zákeřnost nečekal.

Nebudu lhát, docela mě ohromila.

Ochutnal jsem svoji vlastní medicínu a slítl do bazénu, aniž bych tomu mohl jakkoliv zabránit.

Jen jsem ji koutkem oka zahlédl, jak stojí na kraji a vysmívá se mi.

No počkej.

Vyplaval jsem nad hladinu a pořádně se na ni zamračil.

„Jaké to bylo?“ uculila se na mě provokativně.

Vyhoupl jsem se na okraj a postavil se. Začala couvat. Rozhodně si nebyla tak moc jistá v kramflecích, jak se tvářila.

„Ještě neutíkej, zdaleka jsem s tebou neskončil,“ zavolal jsem na ni a ždímal si triko i mikinu, kterou jsem si na večer oblíkl.

„Kašlu na tebe,“ zasmála se. „Vyzkoušel sis na sobě vlastní chování, ty velkej zlej mariňáku.“

Fakt mě bavila.

„Hej, Carin?“ houkl jsem na ni, když se ode mě vzdalovala.

„Nezajímá mě nic z toho, co se mi chystáš říct,“ odpověděla mi, aniž by se na mě otočila.

„Máš i malý bradavky.“

Viděl jsem, jak ji moje hláška uzemnila. Jen sklopila hlavu. Nad její reakcí jsem se náramně bavil.

Opravdu jí byly vidět, a i přes to, co měla na sobě, by se dalo říct, že je měla dokonalý. Zavrtěl jsem hlavou a vydal se zpátky ke stolu.

„Pobavili jste se?“ ušklíbl se na mě Nicolas.

„Ale docela i jo. Snad ti to nevadí?“ zeptal jsem se ho.

Zavrtěl hlavou a přitáhl si Phoebe blíž na klín.

„Lucco?“ zavolala Carin na svého syna.

Nemohl jsem pochopit, že jsou všichni tak v pohodě, jedna velká dokonalá rodinka, plus bývalí partneři. Teda kromě Phoebe. Na té pohoda moc vidět nebyla.

Sledovala Carin ostřížím okem a neustále se dívala po Nicolasovi. Fakt jsem se nad touhle partou bavil, ale byli super, to zase jo.

Lucca přiběhl ke své matce a ta mu něco pošeptala do ucha. On přikývl a dal jí pusu. Bylo zkurveně těžké se na to koukat, ale nemohl jsem odtrhnout zrak.

„No nic, jsem ráda, že jsem vás po tak dlouhé době viděla,“ začala, když se postavila, „ale v nejlepším se má přestat. Takže ještě jednou díky za pozvání, Phoebe,“

Ta přikývla a odvrátila od ní zrak.

„Nicolasi, můžeš na slovíčko?“ zeptala se ho.

„Jasně,“ přikývl.

Carin po mně šlehla pohledem a vydala se s ním do domu. O deset minut později se vrátil zpět, ale bez ní. Odjela domů. Doufal jsem, že ji ještě někdy uvidím, docela mě bavila.

Nebude těžké naše setkání zařídit, pomyslel jsem si a napil se piva.

Kapitola 7.

Carina

Zastavila jsem autem u svého domu a s dobrým pocitem vystoupila.

Když jsem za sebou zavřela domovní dveře, skvělá nálada a myšlenky na Markuse mě hned opustily.

Všude vládl naprostý chaos – rozházené věci, rozbité flašky od piva a brečící Thiag uprostřed toho všeho.

Ten pohled mi málem zastavil krevní oběh v těle.

Okamžitě jsem se rozběhla ke svému synovi a chytila ho do náruče. Nikde nebyla ani stopa po Elle nebo po Garettovi, který byl za tohle všechno stoprocentně zodpovědný.

Odnesla jsem vystrašené dítě do jeho pokojíčku, kde jsem se s ním zavřela. Potřebovala jsem ho nejdříve uklidnit a uspat, pak jsem se teprve mohla zabývat tím, co se u mě doma, sakra, stalo.

Thiag miloval Řecko od té doby, co jsem ho tam s sebou vzala na focení. Kus té krásné země jsem mu přenesla i do pokojíčku a věděla, že známé prostředí s věcmi, které měl rád, ho pomohou uklidnit.

Na to, že mu byly necelé tři roky, byl rozumný a chytrý tak moc, až mě občas opravdu překvapoval.

„Jsi v pořádku, zlatíčko?“ pohladila jsem ho po vláskách.

„Jo,“ přikývl. „To táta,“ zahuhlal, když popotáhl.

„Napravím to,“ usmála jsem se na něj konejšivě. „Mám ti přečíst pohádku?“ snažila jsem se mluvit co nejklidněji a předstírat, že je vše v pořádku.

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

Políbila jsem ho na čelo a zvedla se z jeho postýlky.

„Mami?“ zavolal na mě, když jsem došla ke dveřím.

„Ano?“

„Bude táta zlobit?“

Chvíli jsem mlčela, přemýšlela jsem, jak mu odpovědět. Sama jsem totiž nevěděla, co se s Garettem poslední dobou dělo.

Nikdy takový nebyl. Poznala jsem ho jako pozorného chlapa, zlatíčko, co se choval naprosto normálně.

„Mami?“ vrátil mě Thiag zpět do reality.

Rychle jsem zamrkala a podívala se zpět na něj.

„Samozřejmě, že ne,“ usmála jsem se a poslala mu vzdušný polibek.

Chytil ho do své malé ručičky a zachumlal se do deky. Vyšla jsem z jeho pokoje a potichu zavřela dveře. Sešla jsem do obýváku a vytáhla ze šuplíku velký igelitový pytel.

Když jsem do něj začala házet rozbité věci, bouchly dveře. Otočila jsem se a narazila pohledem na podnapilého Garetta.

„Co to má, sakra, znamenat, Garre?“ rozhodila jsem rukama a ukázala na tu spoušť. „Nechal jsi doma Thiaga samotného?“

„No a co?“ vylítl na mě a došel opileckou chůzí až ke mně. „Ty jsi byla taky pryč, vsadím se, že ses válela se Santosem, tak jako vždy.“

„O čem to, zatraceně, mluvíš?“ vůbec jsem nerozuměla tomu, co na mě zkoušel.

„Vím, že jsi jela k němu,“ zakřičel na mě.

„Samozřejmě, Lucca měl narozeniny,“ zakřičela jsem na něj zpět a odhodila napůl plný pytel. „Co to s tebou, do hajzlu, je, Garette? Nikdy jsi takový nebyl, nikdy jsi nepil a nerozbíjel moje věci.“

„Vsadím se, že kdyby na tebe kývl, vrátila by ses k němu zpátky,“ ucedil a škytl.

Chtěla jsem se sehnout pro pytel a pokračovat v uklízení, ale jeho slova mě zastavila.

„Víš co?“ zašeptala jsem a přimhouřila oči. „Máš pravdu, protože to co má on, ty nemáš. Jsi jen ubožák a já absolutně nechápu, proč s tebou jsem.“

Když jeho ruka vystřelila, nestihla jsem uhnout.

Facka byla tak silná, že mi otočila hlavu na stranu a do očí mi hrkly slzy. Chytila jsem se za horkou tvář a nevěřícně se na něj podívala.

„Ulevilo se ti?“ ucedila jsem.

„Ani ne," zavrtěl namáhavě hlavou. „A ty vlasy si buď ostříháš, anebo obarvíš zpět na blond. Takhle vypadáš jako každá obyčejná coura z tý spodiny tam venku."

Ozvala se rána a já zavřela instinktivně oči. Otevřela jsem jen jedno a modlila se, aby dostal infarkt, nebo tak něco.

Když jsem uviděla, že leží na zemi a odchrupuje, vykašlala jsem se na celý úklid.

Zaběhla jsem si do ložnice, kde jsem popadla kabelku a šla šetrně probudit Thiaga.

„Mami?" otevřel očka a nechápavě na mě mžoural.

„Uděláme si výlet?" mrkla jsem na něj.

„A kam?" ptal se ještě ospale.

„K tetě Lusil?"

„Teď? Chce se mi spinkat," namítl.

„Dospinkáš se v autě, ano zlato? No tak šup," snažila jsem se ho popohnat a namotivovat.

Zvedla jsem ho z postele a vyběhla s ním i se svou kabelkou k autu. Ani jsem se neohlídla.

Potřebovala jsem alespoň dva dny klid. Od Garetta i od všeho kolem. Přesně to mi Lusil mohla dát. Stačily dva dny u ní a vždy jsem si připadala jako nový člověk.

Stala se mojí kamarádkou už v době, co jsem začala dělat modeling. Šlápla jsem prudce na plyn a nechala Garetta napospas.

Až se vrátím, musíme si promluvit. Musíme to zkusit urovnat, takhle už to dál nejde.

Kapitola 8.

Marcus

Sešlápl jsem plyn až na podlahu a Leovo Maserati zařvalo stejně jako on.

„Hej, brácho!“ zakřičel a chytil se pevně rukojeti na dveřích. „Chceš nás zabít?“

„V klidu,“ ušklíbl jsem se.

„Tohle není Hammer nebo podobný auto, co můžeš řídit v poušti, musíš na něj citlivě,“ blekotal.

Vzal jsem zatáčku přes ručku a zastavil u venkovní posilovny. Za námi zastavily další dvě auta, ze kterých vystoupili kluci.

„Panebože, jedeš jako šílenec,“ prohlásil můj bratr, když v šoku otevřel dveře.

Usmál jsem se a taky vystoupil.

„S kým jsi závodil, brácho?“ ptal se mě se smíchem Nicolas.

„Sám se sebou,“ zašeptal jsem a stoupl si k bradlům.

Kluci se nejdřív pořádně protáhli, až teprve potom začali posilovat. Zatímco já si dával do celého těla, oni se zaměřovali především na nohy. Chápal jsem to, kdybych hrál fotbal, taky bych potřeboval největší sílu v nohách.

„Nezajdeme dneska večer někam?“ navrhl Danny.

„Sorry, kámo, já dneska nemůžu,“ odpověděl mu Christian.

„Od tý doby, co jsi s Ari, nikam moc nechodíš,“ mávl nad ním Danny rukou.

Musel jsem se usmát. Samozřejmě, že nikam nechodil, když měl svoji holku doma, ještě ke všemu novopečenou snoubenku a matku svého dítěte.

„Já jsem pro. Bez bab, nebo s nimi?“ vyzvídal Gabriel, kterého myšlenka nadchla.

„Jasně že s nimi, nebudu mít zase měsíc na talíři, s kým že jsem se to fotil,“ protočil Nicolas očima.

To kluky pobavilo. Dohodli jsme se na devátou večer v Infinity Fair.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Final*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.